

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceanong Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Labimpito

Jeff Pippenger
2025-12-23

Ang Bilang na Labimpito

Tinapos natin ang nakaraang artikulo na may isang hindi pa natatapos na pagsasaalang-alang sa mga propesiya nina Abram at Pablo, na, guhit sa guhit, ay nagbubunga ng panahong apat na raan at tatlumpung taon, na binubuo ng tatlumpung taon na sinusundan ng apat na raang taon. Inaakala kong may ilan diyan sa larangan ng teolohiya na maaaring makita ang tatlumpung taon bilang panahong sumusunod sa apat na raang taon, ngunit sa pangkalahatang pagtatalakay ay itinatakda ang tatlumpung taon sa pasimula ng panahon. Ito ba ay apat na raang taon na sinusundan ng tatlumpu, o tatlumpu na sinusundan ng apat na raan? Ito ay tatlumpung taon na sinusundan ng apat na raang taon, sapagkat maraming saksi upang itatag ang isang tatlumpung-taong panahon, na nakaugnay at sinusundan ng ikalawang panahong propetiko.

Ayon sa Henesis 41:46, si Jose ay tatlumpung taong gulang nang magsimula siyang maglingkod kay Paraon. Pagkatapos ay nagsimula ang pitong taon ng kasaganaan, na sinundan ng pitong taon ng taggutom. Si Jose, bilang isang tipo ni Cristo, sa gulang na tatlumpu, ay sinundan ng dalawang yugto na tig-2,520 araw. Nang si Cristo ay tatlumpung taong gulang, sumunod ang dalawang yugto na tig-1,260, na sa kabuuan ay bumubuo ng 2,520; na siya namang nag-uugnay sa pitong ulit sa dalawang kaharian.

Si David ay tatlumpung taong gulang nang siya'y maging hari, at naghari nang apatnapung taon, gaya ng nasasaad sa 2 Samuel 5:4. Si David ay isang tipo ni Cristo, at nang si Cristo ay tatlumpung taong gulang, Siya ay binautismuhan at pagkatapos ay dinala sa ilang sa loob ng apatnapung araw; at pagkatapos ng Kaniyang pagkabuhay na muli, na sinasagisag ng Kaniyang bautismo, Siya'y nanatili at nagturo sa mga alagad nang harapan sa loob ng apatnapung araw. Sa krus, ang pagkawasak ng Jerusalem ay ipinagpaliban sa kahabagan sa loob ng apatnapung taon, na humahalintulad sa apatnapung taon ng pagkamatay sa ilang sa pasimula ng kanilang kasaysayan ng tipan.

Tatlumpung taong gulang si Ezekiel nang siya'y tawagin upang maging propeta, ayon sa Ezekiel 1:1. Hindi ko muna tatalakayin sa ngayon ang panahong sumunod sa ikatatlumpung taon ni Ezekiel, ngunit isisingit ko ang isang maikling buod mula sa AI hinggil sa mga napagtibay na katunayan tungkol sa kung gaano katagal ang kaniyang ministryo. “Ang mga hula ni Ezekiel ay kabilang sa mga may pinakatumpak na pagtatalaga ng mga petsa sa Lumang Tipan, na may 13 tiyak na petsa na ibinigay sa kabuuan ng aklat. Ang lahat ng ito ay ibinibilang mula sa taon ng pagkatapon ni Jehoiachin (597 BCE bilang taon 1), na nagbibigay ng isang malinaw na kronolohikal na balangkas na sumasaklaw ng humigit-kumulang 22 taon.”

Si Jesus ay tatlumpung taong gulang nang Siya'y mabautismuhan, at pagkatapos ay pinagtibay Niya ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo.

Ang Antikristo ay pinamamahalaan sa paraang propetiko ng huwaran ni Cristo, at kung paanong si Cristo ay tatlumpung taon na naghanda bago Niya akuin ang Kanyang gawain bilang Makalangit na Punong Saserdote, ang propetikong tatlumpung taong panahon ng paghahanda na itinukoy para sa antikristo ay mula sa pag-aalis ng "daily" noong 508 hanggang 538. Nang ang papado ay binigyan ng kapangyarihan bilang huwad na punong saserdote, kung paanong si Cristo ay pinahiran ng kapangyarihan sa Kanyang bautismo, sapagkat ang 1260 na taon ng kadiliman ng papado ay magiging katapat ng 1260 na araw ng dalisay na liwanag ni Cristo mula sa Kanyang bautismo hanggang sa krus, na tumutugma sa nakamamatay na sugat ng papado noong 1798.

Wala isa man sa mga naunang dalawang-bahaging yugto, na nagsisimula sa tatlumpung-taóng yugto, ang nauuna sa unang hakbang ni Abram sa kaniyang tatlong-hakbang na proseso ng tipan. Kaya, ang kay Abram ang unang binanggit, bagaman maaari lamang na maging gayon iyon matapos itong mapagtibay sa pamamagitan ng ikalawang patotoo ni Pablo. Nang sumulat si Pablo, ang propesiya ng 400 taon ay naging propesiya ng 430 taon, na ang unang 30 taon ay nakabukod sa huling yugto ng panahon.

Ipinagtibay ko, batay sa likas ni Cristo, na inilarawan bilang Alfa at Omega, na sa proseso ng tipan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na siyang omega kaugnay ng dalawahang hula nina Abram at Pablo hinggil sa tatlumpung taon na sinundan ng apat na raang taon, ay kinakailangang magkaroon ng katapat sa omega ng kasaysayan ng tipan, na siya ang kasaysayan ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang isang panahon ng tatlumpung taon, na sinusundan ng isa pang bukod na panahon, ay dapat matupad sa paraang hindi naglalapat ng panahon, subalit tumutupad sa saligang hulang 430 taon ni Abram. Makabubuti kung babasahin mong muli ang naunang pahayag na iyon, at pagkatapos ay bumalik ka sa puntong ito at magpatuloy.

Si Jesus, Jose, David, at Ezekiel ay pawang naghanda sa loob ng tatlumpung taon para sa isang gawaing sasagisag sa bayan ng Diyos sa mga huling araw. Si Ezekiel ang propeta; si Jose ay lumalarawan kay Kristo bilang saserdote; at si David ang hari. Apat na sagisag ang mga ito, ngunit ang isa sa mga sagisag na kumakatawan sa Makalangit na Dakilang Saserdote ay may dalawang kinatawan, isa na tao at isa na Dibino. Ang apat na saksi na iyon ay pawang sumasang-ayon sa tatlumpung taon ni Abram, na sinusundan ng isang panahong propetiko.

Ang Antikristo ay nasa yugto ng paghahanda sa loob ng tatlumpung taon, saka binigyan ng kapangyarihan sa loob ng 1,260 taon hanggang sa maranasan niya ang una niyang kamatayan noong 1798. Siya ang sagisag ng ikalawang kamatayan, sapagkat mamamatay siyang muli kapag nagsara ang probasyon. Ang ikalawang kamatayan ay kamatayang walang hanggan. Naglilingkod tayo sa isang nabuhay na mag-uling Tagapagligtas, sapagkat si Cristo ay hindi namatay magpakailanman; hindi Siya dumanas ng ikalawang kamatayan. Kapag gumaling ang nakamamatay na sugat ng Papado, tinutukoy sa Apocalipsis 13 na muli siyang maghahari sa loob ng 42 buwan, na kumakatawan sa isang makahulugang panahon, na walang elementong pang-oras.

Kapag siya ay nabuhay na mag-uli sa Batas ng Linggo, ang hukbong sumasalungat sa kaniyang gawain ay yaong mga nabuhay na mag-uli sa katapusan ng tatlo at kalahating araw ng Apocalipsis labing-isa. Dalawang kapangyarihang nabuhay na mag-uli, na kapwa mga estandarte—ang isa ng Sabbath ng ikapitong araw at ang isa ng araw—ay nagiging puntong sanggunian para sa buong sanlibutan, samantalang ang sangkatauhan ay gumagawa ng kaniyang pinal na pasiya sa pagitan ng buhay at kamatayan.

Sa batas sa Linggo, ang antikristo, na siya rin ang halimaw, ay kakatawan sa tatluhan unyon ng dragon, ng halimaw mismo, at ng bulaang propeta. Ang tatlong kapangyarihang iyon ay magkakaisa laban sa Iglesia ng Diyos, na itataas sa ibabaw ng lahat ng mga bundok. Ang Iglesia ng Diyos na matagumpay ay nasa tatlumpung taong paghahanda, hindi tatlumpung literal na taon, kundi isang itinatag na panahong propetiko na may nakalakip na bilang na tatlumpu, at nananatiling may bisa bilang hula matapos ang utos noong 1844, na nagpapakilalang ang paglalapat ng panahong propetiko ay hindi na wasto. Madaling makita na ang tatlumpung taon ay kumakatawan sa isang panahon ng paghahanda para sa propeta, saserdote, at hari na, bilang ang Iglesia na matagumpay, ay kakatawan sa kaharian ng kaluwalhatian. Ang apat na saksi, sina Ezekiel, Cristo, Jose, at David, ay kumakatawan sa awtoridad ng kaharian ng Diyos sa gayunding kapanahunan na ang Kapapahan at ang tatluhan unyon ay inaakay ang sanlibutan patungo sa Armagedon.

Ang Iglesyang matagumpay ay itataas sa panahon ng pagpapatupad ng Batas Linggo sa Estados Unidos, at ayon sa patotoo ng Lumang at Bagong Tipan, ang bayang tipan, na siyang isang daan at apatnapu't apat na libo, ay magiging isang kaharian ng mga saserdote.

Kayo rin, na gaya ng mga batong buhay, ay itinatayong bahay na espirituwal, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga haing espirituwal na kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesucristo. 1 Pedro 2:5.

Ang mga saserdote ay dapat na tatlumpung taong gulang kapag sinimulan nilang maglingkod sa templo, kaya't may isang yugto bago ang batas sa Linggo kung kailan inihahanda ang isang pagkasaserdote upang maglingkod bilang handog na iwinawagayway ng mga unang bunga. Ang mga saserdote, na siyang isang daan at apatnapu't apat na libo, ay inilalarawan bilang mga Levita sa proseso ng paglilinis na isinakatuparan ng Sugo ng Tipan. May isang panahong propetiko na tumutungo sa batas sa Linggo, na sa loob nito ay inihahanda ng proseso ng paglilinis ang isang pinabanal na ministryo para sa panahon ng huling ulan. Nagtatapos ang paghahanda sa batas sa Linggo, kaya't ang tatlumpung-taong panahon ay kumakatawan sa paghahanda ng mga saserdote, at tumutugma sa itinakdang gulang para sa isang saserdote. Si Cristo, bilang Punong Saserdote, ay nagsimula ng Kaniyang ministryo sa gulang na tatlumpu, at yamang si Jose ay sumasagisag kay Cristo, siya rin ay nagsimulang maglingkod sa gulang na tatlumpu. Ang huwad na Cristo ay naghanda sa loob ng tatlumpung taon, kaya't mayroon tayong tatlong saksi na ang tatlumpung-taong panahon ay kumakatawan sa paghahanda ng isang pagkasaserdote.

"Ang dakilang usapin na malapit nang sumapit ay mag-aalis sa mga hindi itinalaga ng Diyos, at magkakaroon Siya ng dalisay, tunay, pinabanal na ministryo na nakahanda para sa huling

ulan." Selected Messages, aklat 3, 385.

Tuwirang itinuturo ni Sister White na sa tuwing ang Iglesia ay dalisay, aktibo ang Espiritu ng Propesiya. Kapag ang dakilang usapin ay nag-aalis ng mga panirang-damo, magkakaroon ng isang pinabanal na ministryo na binubuo nina Jesus—na kapwa Diyos at tao—at Joseph na saserdote, ni Jesus at Ezekiel na propeta, ni Jesus at David na hari. Ang mga inihanda sa loob ng panahong sinasagisagan ng tatlumpung taon ay mapapabilang sa isandaan at apatnapu't apat na libo at kinakatawan bilang mga propeta, mga saserdote, at mga hari. Ang tatlong taong ito ay mga biblikal na sagisag ng gawain ni Cristo bilang propeta, saserdote, at hari, kaya't ang bilang na tatlumpu ay nagpapahintulot sa atin na maihinuha na sa bawat isa sa tatlong kategoryang ito—na inilalarawan ng mga biblikal na sagisag na inihanda sa loob ng tatlumpung taon—kapag ipinagsama kay Cristo, ay kumakatawan sa pagsasanib ng Pagka-Diyos at pagkatao. Kaya, ang mga saserdoteng inihahanda sa loob ng simbolikong tatlumpung-taong panahon ay kinakatawan bilang estandarte ng Pagka-Diyos na pinagsanib sa pagkatao.

Ang 42 buwan ng pangwakas na pagdanak ng dugo ng kapapahan ay nagaganap habang si Cristo ay lumalakad sa gitna ng mga tao sa loob ng 42 buwan sa katauhan ng Kaniyang mga alagad. Ang 42 buwan ng pagkaalipin at pang-aapi ay nagwawakas sa pagliligtas, gaya ng kinakatawan ng 430 taon ng dalawahang propesiya ni Abram. Ang apatnaraang taon ni Abram ay nagtatapos sa pagliligtas sa Dagat na Pula, na isang klasikong biblikal na paglalarawan ng pagsasara ng probasyon, sa wakas ng simbolikong 42 buwan ng Papa.

Ang apatnapu't dalawang buwan ay kumakatawan sa panahon ng pagsubok mula sa batas sa Linggo sa Estados Unidos hanggang sa magsara ang panahon ng probasyon para sa sangkatauhan. Gayunman, sa loob ng apatnapu't dalawang buwang iyon, kasunod ng tatlumpung-taong panahon ng paghahanda, pinagtibay ni Cristo ang tipan sa katauhan ng nalabi. Ang huwad na saserdote ng Anticristo ay dumarating sa kanyang huling wakas, sa mismong dako kung saan namatay si Cristo sa kanyang linya, na siya ring dako kung saan namatay si Paraon, hari ng Egipto, sa kanyang linya. Sa Bundok Karmelo ay pinaslang ang mga propeta ni Baal, at sa gayo'y tinutukoy nito ang kamatayan ng huwad na propeta sa batas sa Linggo. Sa batas sa Linggo, naroroon ang isang huwad na propeta na pagkatapos ay pinaslang, ang dragon na kinakatawan ni Paraon, at ang hayop na kinakatawan ng kapapahan. Ang lahat ng ito ay kinakatawan sa batas sa Linggo sa tunggalian laban sa mga saserdote, mga hari, at mga propeta ng Diyos. Ang iglesya ay pinadadalisay bago mismong ang batas sa Linggo, at ang kaloob ng propesiya ay naibabalik—doon mismong lugar kung saan namamatay ang huwad na propeta. Mula noon, ang labanan ay tungkol sa tunay o huwad na mensaheng propetiko.

Ang simbolikong tatlumpung taon ay kumakatawan sa isang panahong nauuna sa batas ng Linggo. Ang panahong iyon ay panahon ng paghahanda para sa mga saserdote, yamang si Cristo ang kanilang huwaran sa lahat ng bagay, sapagkat sila ang sumusunod sa Kordero. Sa loob ng unang tatlumpung taon ng propesiya ni Abram, itinatag ang tipan, kaya't natutukoy na anuman ang kinakatawan ng panahong paghahanda para sa mga saserdote, ito ang panahong kung kailan ipinapanibago ng Panginoon ang Kanyang tipan sa isang daan at apatnapu't apat na libo, gaya ng inilalarawan ng kasaysayang Alfa ni Abram. Ang panahong iyon ay panahon ng paghahanda para

sa mga saserdote na magsisimulang maglingkod sa batas ng Linggo, sa gulang na tatlumpu, kapag sila'y pinahiran ng Banal na Espiritu gaya ni Cristo sa Kanyang bautismo. Isa pang katotohanang mahahango mula sa kasaysayang Alfa ni Abram ay na anuman ang kinakatawan ng panahong humahantong sa batas ng Linggo, ito'y kailangang maging napakahalaga, sapagkat ang Omega ay laging higit na makapangyarihan kaysa sa Alfa. Ang batas ng Linggo ang Omega na kinakatawan ng Oktubre 22, 1844, ng krus, ng Paskuwa sa Egipto, at iba pa.

Ang batas sa Linggo ay kumakatawan sa katapusan ng panahong inilalarawan ng tatlumpung-taong yugto. Ito ay naunang inilarawan sa halos bawat pangunahing salaysay ng kaligtasan, at ito rin ang wakas ng kasaysayan ng tipan ng isang hinirang na bayan na nagsimula kay Abram. Sa ganyang uri ng bigat ng katibayang propetiko hinggil sa katapusan ng panahong iyon, at sa kaseryosohan ng mismong layunin ng panahong iyon, ano ang magiging pasimula?

May isang panahong propetiko na kinakatawan ng tatlumpung taon na, ayon sa patotoo ng maraming saksi, ay nagtatapos sa batas ng Linggo. Sa puntong iyon ay may isang kasunod na panahon na kinakatawan sa iba't ibang numerikong halaga, at bawat isa sa mga panahong iyon ay naghaharap ng patotoo hinggil sa isang linya ng kasaysayang propetiko na sumusunod sa batas ng Linggo. Ang ilan sa mga panahong iyon ay kumakatawan sa panloob na linya ng kasaysayan ng iglesya, at ang ilan naman sa panlabas na linya ng sanlibutan na nagmamartsa patungo sa Armagedon.

Mainam marahil sa yugtong ito na ipaalala sa ating sarili na tinatanggihan natin ang paglalapat ng alinmang propesiya ukol sa panahon sa mga huling araw, sa paraang kumakatawan sa anumang matutukoy na mga petsa, hanggang sa ipahayag ang araw at oras sa katapusan ng mga salot. Gagamitin ko ang ikalabindalawang kabanata ng Daniel upang ilarawan ang aking punto tungkol sa hindi na paglalapat ng panahong propetiko. Sa ikalabindalawang kabanata ay may tatlong talata na tumutukoy sa panahong propetiko.

At narinig ko ang lalaking nakadamit ng kayong lino, na nasa ibabaw ng tubig ng ilog, nang itaas niya ang kaniyang kanang kamay at ang kaniyang kaliwang kamay tungo sa langit, at sumumpa sa kaniya na nabubuhay magpakailanman na magtatagal ito ng isang panahon, mga panahon, at kalahating panahon; at kapag natapos na niya ang pagwawatak-watak ng lakas ng banal na bayan, matatapos ang lahat ng mga bagay na ito. Daniel 12:7.

At mula sa panahong ang palaging handog ay aalisin, at mailalagay ang kasuklamsuklam na naninira, ay magkakaroon ng isang libo dalawang daan at siyamnapung araw. Daniel 12:11.

Mapalad ang naghihintay, at umaabot sa isang libo't tatlong daan at tatlumpu't limang araw. Daniel 12:12.

Ang mga Milerita ay nagtaglay ng wastong pagkaunawa sa bawat isa sa tatlong talatang ito. Ang tatlong propesiyang ito ay bahagi ng mga katotohanang kumakatawan sa mga saligan. Gayunman, ang pagkaunawa ng mga Milerita sa mga talatang ito ay nakabatay sa paglalapat ng prinsipyong araw-para-sa-taon. Yamang "wala nang panahon," ang mga talatang ito ay kinakailangang magkaroon ng isa pang paglalapat, sapagkat ang lahat ng mga propesiya ay nagsasalita hinggil sa panahon ng huling ulan. Ang mga talatang ito ay dapat magkaroon ng pagkaunawang ukol sa

huling ulan na hindi gumagamit ng panahon upang magbuo ng mensahe, at hindi sumasalungat sa pagkaunawa ng mga Milerita sa mga talata. Ang wastong pananaw ng mga Milerita hinggil sa gitnang talata ng tatlong talata (talatang labing-isa) ay na ito'y kumakatawan sa isang dalawang-bahaging panahon na nagsisimula sa tatlumpung-taong yugto, na sinusundan ng 1260 taon. Tinutukoy ng talatang labing-isa ang tatlumpung-taong yugto na nauuna sa batas ng Linggo, gaya ng kinakatawan ng paglalagay ng kasuklam-suklam na paninira.

Ang ikalabindalawang kabanata ng Daniel ay ang kabanata sa Salita ng Diyos na naglalahad ng proseso ng paglilinis ng bayan ng Diyos, na nagaganap sa mga huling araw, sa panahon ng wakas, kapag inalis ang selyo sa isang propesiya mula sa aklat ni Daniel. Sa talatang labing-isa ay matatagpuan natin ang isang propesiya na wastong naunawaan ng mga tagapanguna bilang isang tatlumpung-taóng panahon na humahantong sa isang 1,260-taóng panahon. Sa kabanata labindalawa, ang tatlong propesiya ng mga talatang pito, labing-isa, at labindalawa ay pawang naselyuhan hanggang sa panahon ng wakas. Sa panahon ng wakas, ang tatlong propesiyang iyon ay dapat maalisan ng selyo, sapagkat hindi kailanman nabibigo ang Salita ng Diyos. Sa mismong kabanatang iyon, inilalahad ang pinakamalinaw na paglalarawan sa Biblia ng pagsasara ng panahon ng pagsubok para sa sangkatauhan; kaya't ang kabanata labindalawa ay lalo't higit, at may lubos na katiyakan, na tumutukoy sa katapusan ng Adventismo, kaysa sa pasimula ng Adventismo.

Tatlong hula sa Daniel 12 ang tinatakan sa mismong talata ng Kasulatan kung saan ang pagpapatatak at ang pag-alis ng tatak ay nasusumpungan ang pangunahing kahulugang propetiko nito. Ang tatlong hulang iyon ay inaalisan ng tatak sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, sapagkat ang Alfa at Omega ay lagi nang ipinakikita ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito. Ang inaalisan ng tatak sa tatlong panahong propetiko ng kabanata 12 ay kumakatawan sa pangwakas na pag-alis ng tatak sa makahulang Salita ng Diyos. Ang pag-alis na iyon ng tatak ay inilalahad sa Apocalipsis 1, kapag ang Pahayag ni Jesucristo ay inaalisan ng tatak, kaagad bago ang pagsasara ng panahon ng probasyon. Ang talatang labing-isa ng Daniel 12 ay katugon ng unang paglalarawan nina Abram at Pablo ng isang dalawahang hula na nagsimula sa tatlumpung-taóng panahon.

Ang tatlong propesiya sa Daniel 12 ay mga simbolikong panahon na inaalisan ng tatak sa pangwakas na panahon ng kawakasan, at ang pag-alis ng tatak ay humahantong sa pangwakas na pagdalisay ng bayan ng Diyos. Ang una sa tatlong propesiyang iyon ay ibinigay mismo ni Cristo, at nang ipahayag Niya ang propesiya, Siya ay nakatindig sa ibabaw ng tubig, nakadamit ng lino, na itinutukoy ang katapusan ng isang propetikong panahon na kinakatawan ng 1260 taon, at itinatakda ang wakas ng panahong iyon bilang ang wakas ng pagkakapangalat ng kapangyarihan ng bayan ng Diyos. Ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay ang isang daan at apatnapu't apat na libo, at sila ay nangalat.

Hindi lamang nakatayo si Cristo sa ibabaw ng tubig habang sumasagot sa isang tanong; nagsisimula pa ang tanong sa mga salitang “Hanggang kailan?” Ang “Hanggang kailan?” ay isang propetikong sagisag na itinanong din kay Jesus, nang sa Daniel kabanata walo, talatang labintatlo, ay itanong: “Hanggang kailan?”

At sinabi ng isa sa lalaking nakadamt ng lino, na nasa ibabaw ng mga tubig ng ilog, Gaano katagal pa hanggang sa wakas ng mga kababalaghang ito?

At narinig ko ang lalaking may kasuotang lino, na nasa ibabaw ng tubig ng ilog, nang itinaas niya ang kaniyang kanang kamay at ang kaniyang kaliwang kamay sa langit, at sumumpa sa pamamagitan ng kaniya na nabubuhay magpakailanman na ito ay sa loob ng isang panahon, mga panahon, at kalahati ng isang panahon; at kapag natapos na niya ang pagwawatak sa lakas ng banal na bayan, magwawakas ang lahat ng mga bagay na ito. Daniel 12:6, 7.

Ang tanong na iniharap kay Jesus, na kinakatawan bilang ang lalaking nakadamt ng lino, sa pangitain ng ilog Hiddekel ay, “Hanggang kailan bago dumating ang wakas ng mga kababalaghang ito?”; at sa pangitain ng ilog Ulai, si Jesus, na kinakatawan bilang Palmoni (yaong isang banal), ay tinanong, “Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palagiang handog, at sa pagsalangsang ng pagkawasak, upang ibigay kapuwa ang santuwaryo at ang hukbo upang yurakan sa ilalim ng paa?”

Sinabi ni Sister White na ang mga pangitain na ibinigay kay Daniel sa mga pampang ng malalaking ilog ng Shinar ay kasalukuyang nasa proseso ng katuparan, at kaugnay ng kapuwa pangitain sa ilog, si Jesus ay tinatanong ng propetikong ‘tanong,’ na laging nagbubunga ng ‘Sunday law’ bilang ‘sagot.’ Gayunman, kapuwa sagot ay iniharap sa loob ng konteksto ng panahong propetiko, na nagtapos noong 1844. Tumpak na tinukoy ng mga pionero ang sagot sa tanong ng ika-walong kabanata at ng pangitain sa ilog Ulai, at naunawaan nila na ang 1798 ang panahon kung kailan natapos ang pagkakalat ng kapangyarihan ng bayan ng Diyos. Ngunit matapos ang 1844, nang matapos ang ‘paglalapat ng panahon’ ng propetikong Salita ng Diyos, ang propetikong tanong na “Hanggang kailan?” ay muling inihahayag ang pagkaunawa ng mga pionero bilang “hanggang dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo’y lilinisin ang santuario sa nalalapit na Sunday law” at ang “lahat” ng “kababalaghan” sa huling pangitain ni Daniel ay maisasakatuparan, kapag natapos ang pagkakalat ng banal na bayan sa loob ng tatlo’t kalahating araw na simboliko.

Ang bisyon sa Ilog Hiddekel ng mga huling tatlong kabanata ng Aklat ni Daniel at ang bisyon sa Ilog Ulai ng mga kabanata pito hanggang siyam ay tinukoy ni Sister White bilang ang "mga dakilang ilog ng Shinar." Kinikilala ng lahat ng mga historyador at biblikal na iskolar na dalawa lamang ang mga ilog, at kapwa ay mga dakilang ilog, na nauugnay sa Shinar. Ang dalawang ilog na iyon ay ang Tigris (Hiddekel) at ang Eufrates. Ang Ilog Ulai ay hindi ang Eufrates ng Shinar; ito ay isang maliit na gawang-taong ilog-kanal sa Persia, hindi sa Shinar. Ang Ilog Ulai sa bisyon na naglalaman ng saligan at sentrong haligi ng Adbentismo ay hindi matatagpuan sa Shinar, gayunman, tinutukoy ng propetisa ang Ulai bilang ang Eufrates, isa sa mga dakilang ilog ng Shinar.

Inilalahad ng pangitain sa Hiddekel ang panlabas na kasaysayan ng dragon, ng hayop, at ng bulaang propeta na umaakay sa sanlibutan tungo sa Armagedon, at ang pangitain sa Ulai ay kumakatawan sa gawain ni Cristo sa pagsasanib ng Kanyang Pagka-Diyos at ng pagkatao ng tao. Sa propetikong pananaw, ginagamit ng inspirasyon ang Ilog Ulai bilang ikalawang saksi, kasama ang Ilog Eufrates, upang kilalanin ang gawaing isinasakatuparan ni Cristo sa pagsasanib ng Kanyang Pagka-Diyos at ng pagkatao.

Ang Eufrates at Tigris ay kapwa nagmula sa Eden at dumadaloy sa kahabaan ng kasaysayan ng tipan. Kapag dumadaloy ang mga ito sa gitnang haligi ng Adbentismo noong Oktubre 22, 1844, ang Eufrates ay pinagsasama sa kanal na Ulai na likhang-tao upang katawanin ang pagsasanib ng Pagka-Diyos at ng pagkatao, na natutupad sa pamamagitan ng pagsasagawa ng pananampalataya sa mga kinakatawan bilang isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang Ulai ay kumakatawan sa isang pagsubok sa awtoridad ng makahulung Salita ng Diyos, sapagkat inilalagay nito sa pagsalungat sa mga dalubhasa ng sanlibutan ang awtoridad ni Ellen White sa pagtukoy na ang Ilog Ulai ng Persia ay isa sa mga dakilang ilog ng Shinar.

Ang simbolo ng ilog Ulai ay kumakatawan sa isang pagsubok sa pagitan ng salita ng tao at ng Salita ng Diyos. Tama ba ang mga tao, o tama ba ang mga salitang isinaad ni Sister White? Ang ilog Ulai ba ay kumakatawan sa isang ilog lamang sa Persya, o kumakatawan ba ito sa isang propetikong ilog na binubuo ng tubig mula sa Eden na nahaluan ng tubig mula sa mga tao?

Maaaring maraming sagot sa dilemang aking iniharap, ngunit ilalatag ko ang ilang pagninilay upang makita ninyo ang aking punto. Tama ba ang mga sekular na historyador at teologo at mali si Sister White? Walang tumututol na ang “malalaking ilog ng Shinar” ay ang Tigris at Eufrates. Kung gayon, kapag tinukoy ni Sister White ang ilog Ulai sa Persia bilang isang malaking ilog ng Shinar, siya ba ay isang bulaang propeta? O isa ba siyang tunay na propeta na nagkamali? Ilang pagkakamali ang maaaring magawa ng isang tunay na propeta bago siya lumampas sa hangganan at maging isang bulaang propeta? O mali ba ang mga historyador? O tama ba talaga siya? O kapwa ba tama ang mga historyador at si Sister White? Iniharap ko ang dilemang ito upang magamit ang paliwanag sa dilema bilang isang dagdag na punto hinggil sa lalaking nakabihis ng lino, na nakatindig sa ibabaw ng ilog, na tinanong, “Hanggang kailan?” sa kapwa pangitain ng ilog Hiddekel at ng ilog Ulai.

Sa kabanata walo ng Daniel, si Daniel ay nasa Susa, sa Persia; at ang Susa ay nasa tabi ng Ilog Ulai na, dahil sa industriya ng agrikultura, ay sumasaklaw sa likas na ilog at sa isang serye ng mga akweduktong gawa ng tao. Habang ang Ulai ay umaagos pa nang humigit-kumulang isang daan at limampung milya, ito'y dumarating sa lugar ng pagtatagpo ng mga Ilog Tigris at Eufrates. Ang Tigris at Eufrates na nagpasimula sa Eden ay sa bandang huli'y nagsasanib, at kapag sila'y nagsasama, ang Ilog Ulai mula sa Persia ay nakikisanib sa gayon ding punto. Kapag ang Ilog Ulai ay sumasalubong sa sistema ng latian ng Tigris sa lugar ng pagtatagpo ng Tigris at Eufrates, ang Ulai ay nagiging bahagi ng mga tubig na bumubuo sa mga dakilang ilog ng Shinar. Ang mga historyador ay tama, at gayundin si Sister White.

Kapag tinutukoy ni Sister White ang pangitain tungkol sa Ulai sa ikawalong kabanata, ang tinutukoy niya ay isang ilog na kilala sa gawang-taong sistema ng mga akwedukto na nag-uugnay sa mga ilog Tigris at Eufrates; at ang dalawang ilog na ito ay kumakatawan sa dalawang kapanahunang tig-2,520 taon, na nagtapos noong 1798 at 1844.

Isang sinaunang pangalan ng Tigris ay Hiddekel, at, kaugnay ng Eufrates, ang kapwa ilog ay tiyak na tinukoy sa propesiya bilang kaugnay ng Asiria at Babilonya, na tinukoy din bilang dalawang leon na nakatak dang parusahan ang mga tupa ng Diyos. Ang dalawang mapangwasak na

kapangyarihang iyon ay sumagisag nang pauna sa dalawang mapangwasak na kapangyarihan ng Roma pagano at Roma papal, na mga sagisag ng isang lalaki at isang babae, o ng isang iglesya at isang estado. Ang Roma pagano ang lalaking kumakatawan sa sining ng pamamahala ng estado, at ang Roma papal ang di-dalisay na babaeng kumakatawan sa sining ng pamamahala ng iglesya. Ang Asiria ang lalaki at ang Babilonya ang babae sa kanilang ugnayang propetiko, sa gayon, kinikilala ang Tigris bilang lalaki at ang Eufrates bilang babae.

Ang Ilog Tigris ang ilog ng sining ng pamamahalang-estado na umabot hanggang 1798, at ang Eufrates ng sining ng pamamahalang eklesiastiko ay umabot hanggang 1844. Kinailangang umabot ang Eufrates hanggang 1844, sapagkat ang mensahe ng 1844 ay hinggil sa Babilonya, (ang Eufrates) na muling bumagsak noong 1844. Nang gumawa ng isang talon ang Eufrates noong 1844, ang Ilog Ulai, na sumanib din sa tagpuan ng mga ilog bilang sagisag ng mga gawang-tao, ay nagsanib sa tubig ng kabila pang ilog. Ang ilog ng sining ng pamamahalang-estado ay nasapladan noong 1798, nang ang kapangyarihang sibil ay inalis mula sa kapangyarihang papal. Sa gayon ding taon, ang Estados Unidos ay nagsimulang maghari bilang ang halimaw na mula sa lupa at ang ikaanim na kaharian ng propesiya sa Biblia. Ang Ilog Tigris ay nasapladan noong 1798, sa mismong dako kung saan, sa kalaunan, pipilitin ng estado ang buong sanlibutan na buwagin ang saplad, na ngayo'y humahadlang sa mga baha ng pag-uusig ng kapapahan na malapit nang rumagasa sa sanlibutan bilang isang di-mapigilang rumaragasang baha. Ang pader, o saplad, na iyon ay ang pader ng pagkakahiwalay ng simbahan at estado.

Noong 1844, kapwa ang Eufrates at ang Ulai ay tumutukoy sa mensahe ng 1844 bilang pagbagsak ng Babilonya, at gayundin bilang mismong gawaing sinimulan ni Cristo noong 1844, nang, bilang ang Sugo ng Tipan, Kaniyang pinadalisay ang isang bayan mula sa mga tubig ng Babilonya at sa mga gawa ng tao—isang bayang nakatakdang pumasok sa Kaniyang santuwaryo, isang bayang kailangang malinis bago sila pumasok sa Kabanal-banalang Dako. Ang pangwakas na paglilinis sa bayang iyon ay naisakatuparan sa pamamagitan ng ulan na ibinuhos sa ilalim ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, at ang mga patak ng ulan ng mensaheng iyon ay nadistila mula sa mga tubig ng Tigris, habang kinilala ng mga Milerita ang Roma Papal at ang 1798, at habang kinilala nila ang pagbagsak ng Babilonya at nalinis nang pauna sa pagsasara ng pintuan sa pamamagitan ng mensahe—o, masasabi, nilinis ng ulan na nagmula sa mga nadistilang tubig ng mga ilog Ulai, Tigris, at Eufrates—samantalang iniharap nila ang mensahe ng Daniel 8:14, at tinupad ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi bago ang pagbubukas ng antipikal na Araw ng Pagbabayad-sala.

Nang si Cristo ay nakatayo sa ibabaw ng mga tubig ng Ilog Hiddekel sa talatang pito ng kabanata labindalawa ng Daniel, Siya ay nakatayo sa ibabaw ng mga tubig ng Ilog Tigris—ang mga tubig ng estadismo—sa pangitaing nagbabalangkang ng mga panghuling kilusan ng estadismong pantao na humahantong sa pagsasara ng panahon ng pagsubok. Nakatayo Siya roon upang sagutin ang tanong ng naunang talata, gaya rin sa pangitain ng Ilog Ulai, ang lalaking nakadamit na lino—na doon ay si Palmoni, ang Kahanga-hangang Tagabilang—ay nagbibigay ng sagot sa isang tanong ng naunang talata. Sa kapwa pagkakataon ang diyologo ay makalangit na diyologo sa pagitan ng mga anghel at ni Cristo, at sa kapwa pagkakataon ang tanong ay, "Hanggang kailan?"

Ang sagot ay hanggang sa dalawang libo't tatlong daang araw; sa kabanata walo at kabanata labindalawa ito ay "isang panahon, mga panahon, at kalahati ng isang panahon." Ang sagot ay nauunawaang bilang 2300 taon at 1260 taon, ngunit noong 1844 naglagay ang Diyos ng pagbabawal sa paglalapat ng panahon sa loob ng mensaheng propetiko, sapagkat wala nang panahon. Ano ang sagot ni Palmoni—ang lalaking nararamtan ng kayong lino—para sa Kaniyang panghuling salinlahi? Ang tanong na "Hanggang kailan?" ay pinatotohanan ng maraming saksi upang tukuyin ang batas ng Linggo bilang sagot sa tanong; kung gayon, nililinis ba ang santuwaryo sa batas ng Linggo, at ang "lahat ng mga kababalaghang ito" ba ay natatapos sa batas ng Linggo? Ano ang mga "kababalaghan" na natatapos sa batas ng Linggo, at kailan nagsimula ang mga "kababalaghang" iyon?

Nang magkagayo'y tumingin ako, si Daniel, at narito, may nakatayong dalawa pa: ang isa sa dakong ito ng pampang ng ilog, at ang isa sa dakong yaon ng pampang ng ilog. At ang isa ay nagsabi sa lalaking nakadamit ng lino, na nasa ibabaw ng mga tubig ng ilog: Gaano katagal pa hanggang sa wakas ng mga kababalaghang ito?

At narinig ko ang lalaking nakadamit ng lino, na nasa ibabaw ng tubig ng ilog, nang itaas niya ang kaniyang kanang kamay at ang kaniyang kaliwang kamay tungo sa langit, at sumumpa sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailanman na ito ay sa loob ng isang panahon, mga panahon, at kalahati ng isang panahon; at kapag kaniyang natapos na gawing magkawatak-watak ang kapangyarihan ng banal na bayan, matatapos ang lahat ng mga bagay na ito. Daniel 12:5-7.

Ang simbolikong tanong na "Hanggang kailan?" ay tanda ng batas ng Linggo, at ang anghel ay hindi nagtanong kung kailan ang batas ng Linggo, kundi kung kailan ang wakas ng mga "kababalaghan." Nagtatapos ang mga "kababalaghan" sa batas ng Linggo, kaya ano ang mga kababalaghang humahantong sa batas ng Linggo? O, upang maging mas tiyak, ano ang mga "kababalaghan" na kinakatawan sa pangitaing ipinagkaloob sa may Hiddekel, na inilalarawan sa mga kabanatang sampu hanggang labindalawa? Kung matutukoy natin kung ano ang mga "kababalaghan," maaari nating malaman kung kailan nagsisimula ang mga "kababalaghan." Sa Daniel, kabanata sampu, tahasang tinukoy ni Gabriel kung ano ang kaniyang layunin sa kaniyang pakikipag-ugnayan kay Daniel sa panahon ng pangitain.

Ngayon ay naparito ako upang ipaunawa sa iyo ang sasapit sa iyong bayan sa mga huling araw; sapagka't ang pangitain ay ukol pa sa maraming araw. Daniel 10:14.

Dumating si Gabriel upang ipaunawa sa bayan ng Diyos kung ano ang sasapit sa kanila sa mga huling araw. Ang kilalanin na ang mga propesiya sa Daniel labindalawa ay wasto ngang naunawaan ng mga Millerita, subalit gamitin ang pagkilalang iyon upang ipagkaila ang paglalapat ng kabanata sa mga huling araw—ay pagbiga sa ipinahayag na layunin ni Gabriel. Mula nang simulan ni Gabriel ang salaysay na propetiko sa talatang isa ng kabanata labing-isa hanggang sa ikatlong talata ng kabanata labindalawa, ang kasaysayang inilalarawan ay ang panlabas na mga detalye ng propesiya kung paanong ang dragon, ang hayop, at ang bulaang propeta ay pinangungunahan ang sanlibutan tungo sa Armagedon. Mayroon mang mga talata sa loob ng kabanata na naglalarawan ng pag-uusig sa bayan ng Diyos, ang kasaysayan ng kabanata labing-isa

ay pangunahin pa ring isang panlabas na pahayag. Ang kahulugan nito, ang kabanata sampu at kabanata labindalawa ay kumakatawan sa isang alpha at isang omega sa huling pangitain ni Daniel, sapagkat, di tulad ng kabanata labing-isa, kapwa nila inilalarawan ang panloob na mensaheng tumutukoy sa pagtatatak ng isandaang apatnapu't apat na libo. Ang gitnang kabanata ay ang paghihimagsik ng sangkatauhan na kinakatawan ng hari sa hilaga, ang papa ng Roma; at ang alpha—ang kabanata sampu—kalakip ng omega—ang kabanata labindalawa—ay tumutukoy sa panloob na karanasan ng isandaang apatnapu't apat na libo sa mga huling araw. Lahat ng tatlong kabanata ay tumutungo sa pagsasara ng probasyon. Nagsisimula ang kabanatang alpha sa takot sa Diyos na naghihiwalay sa dalawang uri ng sumasamba, at sa katapusan ng kabanata ay iginawad kay Daniel ang pagdodoble ng kapangyarihan, kaya't tinutukoy ang mga mensahe ng unang at ikalawang anghel. Ang kabanata labindalawa ang kabanatang omega, at tinutukoy nito ang mensahe ng paghatol ng ikatlong anghel.

Ang kabanatang labing-isa ay naglalahad ng paghihimagsik ng sangkatauhan mula sa pagkawasak ng Jerusalem hanggang sa pagsasara ng probasyon, na ayon kay Kapatid na White ay isang paglalarawan ng pagsasara ng probasyon sa wakas ng sanlibutan. Nagsisimula ang Daniel kabanatang labing-isa sa pagkawasak ng Jerusalem, sapagkat si Daniel ay isa sa mga dinala sa Babilonia sa panahon ng tatlong ulit na pagkawasak ng Jerusalem, na sumagisag sa pagkawasak ng gayunding lungsod noong 70 AD, at muli sa mga huling araw, gaya ng kinakatawan ng sanlibutan.

Dalawang literal na pagkawasak ng Jerusalem ang naganap sa iisang araw ng taon, na may pagitan na anim na raan at animnapu't limang taon. Ang dalawang pagkawasak na iyon ay naganap sa lunsod na doo'y dapat na kinaroroonan ang Kaban. Ang Shilo ay nagtaglay ng gayunding mga katangiang propetiko at kumakatawan sa unang pagkawasak ng isang lunsod na kinaroroonan, o dapat na kinaroroonan, ng presensiya ng Diyos. Kapag ginagamit ni Sister White ang pagkawasak ng Jerusalem bilang sagisag ng pagkawasak ng mga huling araw, siya ay nagbibigay-komentaryo sa pangaral ni Cristo hinggil sa pagkawasak ng Jerusalem.

Ang Shilo, ang pagkawasak ng Jerusalem sa ilalim ni Nebuchadnezzar, at ang pagkawasak nito sa ilalim ni Titus ay tatlong saksi sa mga huling araw, gaya ng inilalarawan sa pagkawasak ng lunsod ng Diyos. Ang Shilo ay ang mensahe ng unang anghel, na nagtuturo ng pagkatakot sa Diyos—na hindi ginawa ni Eli—at ng pagbibigay sa Kaniya ng kaluwalhatian—na hindi rin ginawa ni Eli—sapagkat dumating na ang oras ng Kaniyang paghatol. Sa mensahe ng ikalawang anghel natatagpuan ang pagdodoble, na kinakatawan nina Nebuchadnezzar at Titus. Ang ikatlong pagkawasak ng Jerusalem, sa mga huling araw, ay nagaganap sa pagwawakas ng probasyon, na siyang pagwawakas ng paghatol.

Ang Kabanata labing-isa ang panlabas na kasaysayan ng mga mensahe ng tatlong anghel. Napapagitnaan ito ng pangitain ng paghihiwalay sa Kabanata sampu at ng tatlong paghipong nagbibigay-kapangyarihan na nagaganap sa ikadalawampu't ikalawang araw ng pangitain ni Daniel. Nangangahulugan ito na ang Kabanata labindalawa ay magiging tungkol din sa panloob na salaysay ng sasapitin ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Nangangahulugan din ito na ang liwanag sa loob ng Kabanata labindalawa ay dalawampu't dalawang ulit na higit na maningning kaysa liwanag sa Kabanata sampu.

Sa pangitain sa Ilog Ulai, tinanong din si Cristo, “Hanggang kailan?” Ang naunang labindalawang talata na humahantong sa tanong sa talatang labing-tatlo ay tumutukoy sa panlabas na kasaysayang propetiko na kumakatawan sa mahahalagang detalye tungkol sa mga kapangyarihang tinutukoy ng propesiyang biblikal. Ang labindalawang talatang iyon ay payak na umuulit at nagpapalawak sa kasaysayang inilalarawan sa kabanata pito. Ang kasaysayang propetikong inilatag sa mga talatang iyon ay inuulit at pinalalawak sa kabanata labing-isa, na nagsisimula sa panahon ng mga Medo at mga Persa. Ang huling kalahati ng kabanata walo at ang buong kabanata siyam ay ang paglalarawan, sa pamamagitan ng propetang si Daniel, ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Ang pangitain ng kasaysayang propetiko na matatagpuan sa tatlong kabanata ng pangitain sa Ilog Ulai, kasama ang paglalarawan sa bayan ng Diyos sa mga kabanatang iyon sa pamamagitan ng pakikipag-ugnayan ni Daniel kay Gabriel, ang siyang Alfa hanggang Omega ng mga kabanata sampu hanggang labindalawa.

Sapagkat ang Hiddekel ang omega at ang Ulai ang alpha, ang kapangyarihang kinakatawan ng liwanag na naalisan ng tatak sa kabanata labindalawa, pagdating ng panahon ng wakas, ay dalawampu’t dalawang ulit na higit na maningning kaysa sa pangitaing siyang pangunahing haligi at saligan ng Adbentismo. Yamang gayon, ang liwanag ng huling pangitain ni Daniel ay tuwirang kinikilala bilang liwanag na kaugnay ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Sa pagtatanong ng anghel sa lalaking nararamtan ng lino, “Hanggang kailan ang katapusan ng mga kababalaghang ito?”, ang mga kababalaghan ay yaong mga nagniningning na gaya ng mga bituin magpakailanman at magpakailanman, sapagkat sa kasaysayan ng tipan ni Abram ay umaalingawngaw ang utos kay Abram na tumingin sa mga bituin. Ang mga kababalaghan sa Daniel labindalawa ay ang pagbabagong-anyo ng mga tao tungo sa pagiging watawat ng isandaang apatnapu’t apat na libo.

Sa isang naunang bahagi, itinukoy natin na ang talatang labing-isa ng Daniel 12 ay tumutukoy sa isang panahong propetiko na binubuo ng dalawang yugto, na ang una ay tatlumpung taon. Upang maibigay ang nararapat na diin sa talatang labing-isa, bumaling ako sa talatang pito upang ipakita ang tuwirang pakikilahok ni Cristo sa mga kababalaghang Kanyang isinasagawa sa gitna ng Kanyang bayan sa mga huling araw.

Sa pagbabalik sa talatang labing-isa, nais kong ipaalala sa inyo na ang kabanata labindalawa ay tuwirang tinawag ni Gabriel na “mga huling araw.” Sa mga araw ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, ang mga araw na sila’y tinatakan at pumapasok sa tipan sa Diyos; ayon sa aklat ni Daniel, magkakaroon ng isang mensaheng matatanggalan ng selyo na lalago hanggang sa maging isang malakas na panawagan. Ang mensaheng iyon ay inilarawan sa kabanatang labindalawa sa pamamagitan ng tatlong natatanging panahong propetiko, na nauna nang tinukoy ng mga Millerita, at pagkaraan ay pinagtibay ng Espiritu ng Propesiya. Ang tatlong panahong iyon ay hindi kumakatawan sa panahon, sapagkat ang gayunding anghel na nag-aangat ng kapwa kamay sa langit sa kabanatang labindalawa, ay nag-aangat ng isang kamay sa langit sa Apocalipsis sampu, at nanumpang hindi na magkakaroon ng panahon. Ang pahayag na iyon noong 1844 ay nangangahulugang ang tatlong panahong propetiko sa kabanatang labindalawa ng aklat ni Daniel ay mga panahong simboliko na hindi nilalayong kumatawan sa panahon.

Samakatuwid, kapag ang gitnang simbolikong propetikong panahon sa ikalabindalawang kabanata ng Daniel ay isang dalawahang panahon na nagsisimula sa tatlung taon sa mismong kabanatang tumindig si Michael, batid mo na ang dalawahang panahong nagsisimula sa tatlung taon ay ang ganap na katuparan ng alpha na propesiya ni Abram. Ang omega ng propesiya ukol sa panahon na nagpapasimula sa kasaysayan ng tipan kaugnay ng isang hinirang na bayan ay sumasapit sa ganap na katuparan sa gayunding kabanata na siyang kasukdulan ng patotoo ni Daniel tungkol sa sasapitin ng bayan ng Diyos sa mga huling araw.

Sa panahon ng wakas, ang aklat ni Daniel ay tinanggalan ng tatak, at ang liwanag na idinulot nito ay tinatatakan ang bayan ng Diyos. Sa panahon ng wakas, ang aklat ni Daniel ay tinanggalan ng tatak, at ang liwanag na idinulot nito ay kinakatawan ng tatlong panahong propetiko sa loob ng huling kabanata ni Daniel. Ang kabanatang iyon ang omega ng tatlong kabanatang bumubuo sa pangitain ng Hiddekel, at ang pangitain ng Hiddekel ang omega sa tatlong kabanatang kumakatawan sa alfa ng mga pangitain sa mga ilog ni Daniel. Ang mga ilog na nagsimula sa Eden ay sa wakas ay nauwi kay Daniel, at pagkatapos ay dinala sila ng propetikong Salita ng Diyos sa kilusang Millerita ng unang at ikalawang anghel, ang kilusang alfa ng dalawang kilusan ng tatlong anghel. Ang 1,290 taon ng talatang labing-isa ang omega sa 430-taong hula nina Abram at Pablo.

Bago tayo magpatuloy sa Daniel labindalawa at sa kaugnayan nito sa hula ni Abram, mainam na alalahanin kung sino si Pablo. Si Pablo ay hindi lamang ang apostol sa mga Hentil; kasinghalaga rin nito, ipinahayag niya ang kaniyang mensahe sa pamamagitan ng makahulagang Salita ng Diyos. Higit pa roon, si Pablo ay isang propetang dispensasyonal. Ang isang propetang dispensasyonal ay propetang itinindig upang gabayan ang bayan ng Diyos mula sa isang dispensasyon patungo sa iba, gaya ni Moises—mula sa pagsamba sa dambana tungo sa pagsamba sa santuwaryo; at gaya ni Juan Bautista—mula sa makalupang santuwaryo tungo sa Makalangit na Santuwaryo. Si Pablo ay nagtala ng higit na maraming impormasyon at mga tuntunin hinggil sa paglalapat ng literal sa espirituwal kaysa sa pinagsamang lahat ng iba pang mga may-akda ng Bibliya, nang malayong-malayo! Itinindig siya upang ipaliwanag ang paglipat mula sa literal tungo sa espirituwal sa konteksto ng bayang nasa tipan ng Diyos.

Si Pablo ang nag-uugnay na kawing sa pagitan ng mga pangakong tipan hinggil sa bayang hinirang ni Abraham, sa panahon ng paglipat ng bayang iyon mula sa literal tungo sa espirituwal. Kung hindi ka pa natitiyak sa papel ni Pablo sa kasaysayan ng tipan, maaaring hindi mo makita kung gaano kaangkop sa banal na kalooban na ang unang propesiya ukol sa bayang tipan ng Diyos ay isang dalawahang propesiyang-panahon na nagsisimula sa isang tatlung-taóng yugto. Ang una’y itinatag ng ama ng bayang hinirang; at nang sila’y lumipat tungo sa pagiging espirituwal na bayang hinirang, may ibinangong propeta ng dispensasyon upang tukuyin at ipaliwanag ang paglipat na iyon, at upang pagtibayin din ang propesiyang-panahon ni Abram sa pamamagitan ng ikalawang saksi mula sa Bagong Tipan, na nakaayon sa unang saksi mula sa Lumang Tipan. Si Abram sa pasimula, at si Pablo sa wakas, ay sumasagisag sa kahalagahan ng 1,290 ng mga huling araw.

Magpapatuloy tayo sa susunod na artikulo.

Ang pangitain ni Zacarias hinggil kay Josue at sa Anghel ay may natatanging bisa sa karanasan ng bayan ng Diyos sa mga pangwakas na tagpo ng Dakilang Araw ng Pagbabayad-sala. Ang iglesiang nalabi ay dadalhin noon sa matinding pagsubok at kapighatian. Ang mga tumutupad sa mga utos ng Diyos at taglay ang pananampalataya ni Jesus ay makararanas ng poot ng dragon at ng kaniyang mga hukbo. Ibinibilang ni Satanas ang sanlibutan bilang kaniyang mga nasasakupan; nakamit niya ang pamamahala maging sa marami na nagpapakilalang mga Kristiyano. Ngunit narito ang isang maliit na pulutong na tumututol sa kaniyang kataas-taasang paghahari. Kung maipapawi niya sila sa lupa, magiging ganap ang kaniyang pagtatagumpay. Gaya ng kaniyang pag-udyok sa mga bansang hentil upang lipulin ang Israel, gayundin sa malapit na hinaharap ay pupukawin niya ang masasamang kapangyarihan sa lupa upang wasakin ang bayan ng Diyos. Kakailanganing magbigay ang mga tao ng pagtalima sa mga kautusang pantao na lumalabag sa banal na kautusan.

Ang mga tapat sa Diyos ay babantaan, tutuligsain, at tatatakan na labag sa batas. Ipagkakanulo sila “maging ng mga magulang, at ng mga kapatid, at ng mga kamag-anak, at ng mga kaibigan,” hanggang sa kamatayan. Lucas 21:16. Ang tanging pag-asa nila ay nasa awa ng Diyos; ang tanging pagtatanggol nila ay magiging panalangin. Gaya ng pagsusumamo ni Josue sa harap ng Anghel, gayon din ang natitirang iglesia, na may pagkabagbag ng puso at di-natitinag na pananampalataya, ay magsusumamo para sa kapatawaran at pagliligtas sa pamamagitan ni Jesus, ang kanilang Tagapamagitan. Lubos nilang namamalayan ang pagiging makasalanan ng kanilang buhay; nakikita nila ang kanilang kahinaan at ang kanilang hindi pagkarapat-dapat; at sila’y handa nang mawalan ng pag-asa.

Ang manunukso ay nakatindig upang akusahan sila, gaya ng pagtindig niyang sumalangsang kay Josue. Itinuturo niya ang kanilang maruruming kasuotan, ang mga kapintasan ng kanilang pagkatao. Ipinakikita niya ang kanilang kahinaan at kahangalan, ang kanilang mga kasalanan ng kawalang-pasasalamat, ang kanilang kawalan ng pagkawangis kay Cristo, na nakadungis sa karangalan ng kanilang Manunubos. Pinagsisikapan niyang sindakin sila sa pag-iisip na wala nang pag-asa ang kanilang kalagayan, na ang mantsa ng kanilang karumihan ay kailanma’y hindi mahuhugasan. Umaasa siyang sa gayong paraan ay mawawasak ang kanilang pananampalataya, anupa’t magpadaig sila sa kanyang mga tukso, at tumalikod sa kanilang katapatan sa Diyos.

Si Satanas ay may tumpak na kaalaman sa mga kasalananang tinukso niyang gawin ng bayan ng Diyos, at mariin niyang idinidiin ang kanyang mga paratang laban sa kanila, na sinasabing dahil sa kanilang mga kasalanan ay nawalan sila ng banal na pag-iingat, at inaangkin niyang may karapatan siyang lipulin sila. Ipinapahayag niyang sila, gaya niya rin, ay karapat-dapat na maalís sa kabutihang-loob ng Diyos. “Ito ba,” aniya, “ang mga taong hahalili sa aking lugar sa langit, at sa lugar ng mga anghel na nakipag-isa sa akin? Ipinahahayag nilang sumusunod sila sa kautusan ng Diyos; ngunit tinupad ba nila ang mga utos nito? Hindi ba naging maibigin sila sa sarili higit kaysa maibigin sa Diyos? Hindi ba nila inilagay ang sarili nilang kapakanan higit sa paglilingkod sa Kanya? Hindi ba nila inibig ang mga bagay ng sanlibutan? Tingnan ang mga kasalananang tumatak sa kanilang buhay. Masdan ang kanilang pagkamakasariili, ang kanilang masamang hangarin, ang kanilang pagkamuhi sa isa’t isa. Palalayasin ba ng Diyos ako at ang aking mga anghel mula sa Kanyang harapan, at gayon ma’y gagantimpalaan ang mga

nagkasala rin ng mga gayunding kasalanan? Hindi mo magagawa ito, O Panginoon, alinsunod sa katarungan. Ipinag-uutos ng katarungan na ipataw ang hatol laban sa kanila.”

Ngunit bagaman nagkasala ang mga tagasunod ni Cristo, hindi nila ibinigay ang kanilang sarili upang mapailalim sa pamamahala ng mga kapangyarihang makasatanas. Nagsisi sila sa kanilang mga kasalanan at hinanap ang Panginoon sa kababaang-loob at pagbabasag-loob, at ang banal na Tagapagtanggol ay namamagitan alang-alang sa kanila. Siya na higit na inalipusta ng kanilang kawalan ng pasasalamat, na nakakikilala sa kanilang kasalanan at gayundin sa kanilang pagsisisi, ay nagsasabi: “Sawayin ka nawa ng Panginoon, O Satanas. Ibinigay ko ang aking buhay para sa mga kaluluwang ito. Nakaukit sila sa aking mga palad. Maaaring may mga kapintasan ang kanilang pagkatao; maaaring nabigo sila sa kanilang mga pagsisikap; ngunit sila’y nagsisi, at pinatawad ko at tinanggap sila.”

Malalakas ang mga pagsalakay ni Satanas, at napakatuso ang kaniyang mga panlilinlang; ngunit ang mata ng Panginoon ay nasa Kaniyang bayan. Matindi ang kanilang kapighatian, tila lalamunin na sila ng mga ningas ng hurno; ngunit ihahango sila ni Jesus na gaya ng ginto na sinubok sa apoy. Aalisin ang kanilang pagkamakamundo, upang sa pamamagitan nila ay ganap na mahayag ang wangis ni Cristo.

May mga panahon na tila nakalimutan ng Panginoon ang mga panganib na kinakaharap ng Kanyang iglesya at ang pinsalang idinulot sa iglesya ng mga kaaway nito. Ngunit hindi nakalilimot ang Diyos. Walang anumang bagay sa sanlibutang ito na higit na mahal sa puso ng Diyos kaysa sa Kanyang iglesya. Hindi Niya kalooban na dungisan ng patakarang makamundo ang talaan nito. Hindi Niya iniwan ang Kanyang bayan upang madaig ng mga tukso ni Satanas. Parurusahan Niya ang mga nagpapakilala sa Kanya nang mali, ngunit magpapakita Siya ng biyaya sa lahat ng taos-pusong nagsisisi. Sa mga tumatawag sa Kanya upang humingi ng kalakasan para sa paglinang ng Kristiyanong pagkatao, ibibigay Niya ang lahat ng kinakailangang tulong.

Sa panahon ng wakas ang bayan ng Diyos ay hihibik at tatangis dahil sa mga kasuklam-suklam na gawa sa lupain. Na may luha, babalaan nila ang masasama sa panganib na dulot ng kanilang pagyurak sa banal na kautusan, at sa di-maipahayag na dalamhati ay magpapakumbaba sila sa harap ng Panginoon sa pagsisisi. Pagtatawanan ng masasama ang kanilang dalamhati at kukutyain ang kanilang mga taimtim na panawagan. Ngunit ang dalamhati at pagpapakumbaba ng bayan ng Diyos ay hindi mapag-aalinlanganang katibayan na muli nilang nababawi ang lakas at kadakilaan ng pagkatao na nawala bunga ng kasalanan. Sapagkat habang sila’y lalong lumalapit kay Cristo, sapagkat ang kanilang mga mata ay nakatuon sa Kaniyang ganap na kadalisayan, kaya’t lubhang malinaw nilang natatalos ang sukdulang kasamaan ng kasalanan. Ang kaamuan at kababaan ng loob ang mga kundisyon ng pagtatagumpay at pagwawagi. Isang putong ng kaluwalhatian ang naghihintay sa mga yumuyukod sa paanan ng krus.

Ang mga sa Diyos, ang mga tapat at nananalangin, ay wari’y ipinid na kapiling Niya. Sila mismo ay hindi nakaalam kung gaano katiyak ang kanilang pagkasanggalang. Sa udyok ni Satanas, pinagsisikapan ng mga pinuno ng sanlibutang ito na lipulin sila; datapuwa’t kung mabubuksan sana ang mga mata ng mga anak ng Diyos gaya ng nabuksan ang mga mata ng lingkod ni Eliseo sa Dothan, makakakita sana sila ng mga anghel ng Diyos na nakahimpil sa

palibot nila, na umaampat sa mga hukbo ng kadiliman.

Samantalang dinadalamhati ng bayan ng Diyos ang kanilang mga kaluluwa sa harap Niya, namamanhik para sa kadalisan ng puso, ibinibigay ang utos, 'Alisin ang maruruming kasuutan,' at binibigkas ang mga salitang nakapagpapatibay, 'Narito, pinalipas ko na ang iyong kasamaan mula sa iyo, at bibihisan kita ng panibagong kasuutan.' Zacarias 3:4. Ang walang dungis na balabal ng katuwiran ni Cristo ay isinusuot sa mga anak ng Diyos na nasubok, tinukso, at matapat. Ang hinamak na nalabi ay nadaramtan ng maluwalhating kasuotan, na kailanma'y hindi na madudungisan ng mga kabulukan ng sanlibutan. Ang kanilang mga pangalan ay nananatili sa Aklat ng Buhay ng Kordero, nakatala sa hanay ng mga tapat sa lahat ng kapanahunan. Kanilang nilabanan ang mga laláng ng manlilinlang; hindi sila napalihis mula sa kanilang katapatan dahil sa ungal ng dragon. Ngayo'y sila'y walang hanggang ligtas mula sa mga laláng ng manunukso. Ang kanilang mga kasalanan ay inilipat sa pinagmulan ng kasalanan. Isang 'malinis na mitra' ang inilagay sa kanilang mga ulo.

Samantalang iginigiit ni Satanas ang kanyang mga paratang, ang mga banal na anghel, na di-nakikita, ay dumaraan paroo't parito, at inilalagay nila sa mga tapat ang tatak ng Diyos na buhay. Ito ang mga nakatayo sa Bundok ng Sion kasama ang Kordero, na may pangalan ng Ama na nakasulat sa kanilang mga noo. Inaawit nila ang bagong awit sa harapan ng trono, ang awit na hindi matututuhan ninuman maliban sa sandaang apatnapu't apat na libo na tinubos mula sa lupa. 'Ang mga ito ang sumusunod sa Kordero saan man Siya pumaroon. Ang mga ito ay tinubos mula sa mga tao, na mga unang bunga sa Diyos at sa Kordero. At sa kanilang bibig ay hindi nasumpungan ang daya; sapagkat sila'y walang kapintasan sa harap ng trono ng Diyos.' Apocalipsis 14:4, 5.

Ngayon ay ganap nang natupad ang mga salita ng Anghel: "Dinggin mo ngayon, O Josue na mataas na saserdote, ikaw, at ang iyong mga kasama na nakaupo sa harap mo; sapagkat sila ay mga lalaking pinagtatakhan; sapagkat, narito, ilalabas ko ang Aking Lingkod, ang Sanga." Zacarias 3:8. Nahayag si Cristo bilang Manunubos at Tagapagligtas ng Kanyang bayan. Ngayon nga ang nalabi ay "mga lalaking pinagtatakhan," yamang ang mga luha at pagkahamak ng kanilang paglalakbay ay nagbibigay-daan sa kagalakan at karangalan sa harapan ng Diyos at ng Kordero. "Sa araw na yaon ang Sanga ng Panginoon ay magiging marilag at maluwalhati, at ang bunga ng lupa ay magiging mainam at kaaya-aya para sa mga nakaligtas sa Israel. At mangyayari na ang maiiwan sa Sion, at ang mananatili sa Jerusalem, ay tatawaging banal, bawat isa na nakasulat sa mga nabubuhay sa Jerusalem." Isaias 4:2, 3. Mga Propeta at mga Hari 587-592.